

ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ДЕНЯТ НА МАДАМ БЕЛОПОЛЯКИНА

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

Мадам Белополякина се събужда късно, в един часа. Мъжът ѝ отдавна е на работа. Стаята изглежда отвратително. Масата е затрупана с нераздигнати след вечерята мръсни съдове (мадам Белополякина я домързя да ги измие и ги остави за сутринта, когато дойде слугинята). По столовете висят поли, чорапи, сутиени. Единият край на одеялото е провиснал до пода. В разтворената стъклена вратичка на бюфета се отразява подпухнало от съня лице и кичур късо подстригана неестествено жълта коса. На тила прозират корените на косата с естествения им цвят — черни.

— Нью-ура! — вика мадам Белополякина. — Нью-ур!

— Ида-а!

В стаята влиза слугинята Нюра. На лицето ѝ са изписани напрегната уплаха и преданост.

— Вдигнете щорите — казва мадам Белополякина. — Чакайте, чакайте и не тропайте като кон. Раздигнете най-напред масата. И не вдигайте такъв шум с подноса... Господи, същинско наказание!... Не чувате ли, спрете! Оставете сега чиниите.

Нюра се подчинява.

— На пазар ходихте ли?

— Ходихме — отговаря Нюра.

— Донесете ми рестото. Божичко, ама стойте де, къде хукнахте?... Нека направим първо сметката. Колко ви дадох вчера? Пет рубли, нали?

— Пет.

— А какво купихте?

Нюра свива с привично движение грапав като гласпапир показалец. Започва най-мъчителното — сутрешните сметки.

— Млъкнете, за бога, не кудкудякайте като кокошка, не мога нищо да разбера. Така, значи, месото — рубла и шестдесет копейки, и за лука дванадесет копейки — стават рубла и осемдесет и две копейки, една рубла и деветдесет копейки маслото — стават две рубли и деветдесет копейки. Друго? Телешко ли? Телешкото по деветдесет ли е? Значи, две и деветдесет и девет — стават три рубли и деветдесет. И тридесет и две копейки олиото... Е, колко станаха? Три рубли и деветдесет копейки плюс тридесет и осем копейки — прави четири рубли ѝ тридесет и осем копейки. Това ли е?

— Това е — казва Нюра и въздиша. — Друго не сме пазарували.

— Е, значи — пресмята мадам Белополякина, мръщейки тлъстото си челце, — аз ви дадох пет рубли, а вие сте похарчили четири рубли и тридесет и осем копейки. Значи, рестото е петдесет и осем копейки. Дайте ми го и донесете чантата. Ей я там, под блузата... Защо стоите като кон? На вас говоря!

Нюра не помръдва от мястото си. Тя гледа като шашната в стената, в чудесните розови тапети с петна от смачкани дървеници.

— Останали са ми десет копейки! — изрича тя с огромно усилие.

— Гос-по-ди! — възкликва мадам Белополякина. — Само десет копейки! А защо десет, когато трябва да са петдесет и осем. Какво купихте?...

И те пак смятат.

— Телешкото — деветдесет — започва Белополякина, — и другото месо — рубла и шестдесет — станаха две и деветдесет. Рубла и деветдесет маслото — прави четири и деветдесет. И тридесет и осем копейки олиото — пет и тридесет и осем... Чакайте! Аз колко ви дадох? Пет? А вие сте похарчили пет и четиридесет и осем... Че как сте могли да похарчите пет и четиридесет и осем, щом съм ви дала пет? Е, хубаво де. После ще си оправим сметките. Вие сте същинско наказание!... Махнете мръсните чинии и донесете чая!

И мадам Белополякина измъква изпод одеялото дебелиите си окосмени крака.

Труден е животът на интелигентна жена в нашите сурови времена.

Мадам Белополякина често се оплаква. Тя е интелигентна жена. С изтънчен, нежен организъм, който не понася сегашните тревоги и лишения. Чуждестранни модни журнари просто няма откъде да купиш. А нашите, съветските са направо ужасни: вместо модерни рокли — снимки на заводи и кройки за червени забрадки. Налага се да взимаш журнари за временно ползуване, да даваш да ти прекопирват моделите и да плащаш по шестдесет копейки копието.

Съпругът на мадам Белополякина работи в някакво научно учреждение. Заплатата му е малка — триста рубли. „Литературният кръжок“, където всеки петък има танци и където се събират наистина „прилични хора“, искат да го закрият. Частниците са ги притиснали с

данъци. Половината от познатите са изселени някъде в Соловки. С всеки изминат ден животът става все по-труден. Слугинята е абсолютна гъска, нищо не разбира. Наистина — ужасно!

В шест часа си идва съпругът, лакомо обядва и се тръшва да спи.

— Събуди ме в осем, котенце — моли той. — Имам заседание.

— Добре, котенце — отговаря съпругата.

Съпругът много обича мадам Белополякина.

Но той ѝ е дотегнал. С удоволствие би го напуснала. Но при кого да иде? Свестни хора няма. Няма да е зле да се омъжи за чужденец и да заmine с него — по-надалеч от тази лоша, груба страна. Но чужденец с честни намерения не се появява. И чужденците са хитри. Гледат само да се възползват от случая и да те зарежат.

Вечерта, след като изпраща мъжа си, мадам Белополякина начервява дебелите си напукани устни, старателно се пудри и чака гости.

Душата ѝ може да си отдъхне в компанията на един научен сътрудник, на един млад човек — Борис Боберов.

Борис Боберов е едно търчи-лъжи. Всичко, което казва, е чиста лъжа. Той лъже небрежно, както му дойде, и си противоречи. Но на него му се прощава всичко. Неговата лъжа е свята лъжа.

— Добър вечер, мила — казва той нежно и вдигнал вежди, целува мадам Белополякина по пулса. — Нося ви новина!

— Не е ли тайна? — пита глезено Белополякина.

— И таз добра! Какви тайни от вас? Впрочем — нищо особено. Получих колет от чужбина.

— Ах, какво говорите!

— Да, представете си. Два костюма от английски шевиот, пуловер, дузина дамски копринени чорапи и още нещо... ах, да... грамофон „Електрола“ с шестдесет най-модерни плочи.

— Шегувате се! — стене мадам Белополякина.

— Не, честна дума. И аз самият много се учудих. Тази сутрин получих съобщение от митницата. В него е изброено всичко.

— Митото трябва да е страхотно!

— Дребна работа! Две-три рубли. Две рубли и шестдесет и пет копейки! Но аз реших да не го взимам.

— Но защо, защо?

— Да си кажа правичката — мързи ме. Да се мъкна чак до митницата, да си създавам тревоги. Има ли смисъл?

— Но това е безумие! — възклищава мадам Белополякина. — Та аз бих... Сериозно ли говорите?

— Напълно. Но струва ли си да се занимаваме с това! Е, добре де, колет, грамофон. Голяма работа!

Мадам Белополякина дълго не може да се успокои.

Боберов си тананика:

У нас в Куба...

Ти-ри-рим, ти-ри-рим...

Ах, Куба! Ах, Хаити, Таити, Коломбо, Валенсия! Мадам Белополякина е готова да даде веднага, начаса, да ѝ отрежат пръста, само и само да се озове под тези палми, да види това море и да потанцува чарлстон под сиянието на Южния кръст.

— Предлагат ми командировка в Париж — казва с прозявка Боберов — за осем месеца.

— Какво говорите! Не може да бъде!

— Честна дума. Седем месеца. Петстотин долара на тръгване и по хиляда на месец.

— Откога?

— От утре, ако пожелае. Паспортът е готов. Визата не е проблем — Константин Фьодорович ще се обади на Ербет... Но това са глупости!...

— Боберов... Гълъбче... Та това е... това е... сън, вълшебен сън! Божичко! Та вие сте щастливец!

— Ах, оставете — мръщи се Боберов, — смятам да се откажа.

— Не, вие няма да го направите! — крещи Белополякина. — Помислете си само! Париж! Разбирате ли — Париж! Господи! Берлин! Чужбина!

— Е, хубаво де, Париж, Берлин. Не споря, в такова пътуване има своеобразна прелест. Но помислете, скъпа — толкова грижи! Носачи! Таксито! Хотели. Бър-р-р. Само като си помисля, и ми се изправя косата.

Мадам Белополякина не намира думи.

— Да, съвсем щях да забравя! — подхваща Боберов. — Да си умреш от смях. Търговското аташе на едно познато посолство заминава за годишната си отпуска и ми предлага за през това време колата си, новичък „Ролс-ройс“. Но аз отказах.

— Гараж ли нямате? — пита, задъхана, Белополякина.

— А, не, имам гараж. И шофьор. Но за какво ми е кола?

— Как за какво? Да се возите!

— Е, скъпа! Какво возене е това! Бензинът вони, друса те...

През нощта, в леглото, мадам Белополякина яде мъжа си. Задето е беден. И не умее да се врежда. Заради всичко. Мъжът ѝ пръхти като кон. Но не възразява. Да му каже някой, че неговата жена е неграмотна, глупава и кавгаджийка, че е мърла и живее в наши дни по погрешка — за нищо на света няма да го повярва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.